

กลุ่มบิดามารดาและเพื่อนๆของผู้หญิงและผู้ชายที่รักชอบคนเพศเดียวกัน (PFLAG) เป็นกลุ่มให้ความสนับสนุนแบบอาสาสมัครนานาชาติ ซึ่งเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐเมื่อปี 1979 หลังจากที่ได้มีการเดินขบวนเรียกร้องสิทธิมนุษยชนขององค์กรสโตนวอลล์

จุดมุ่งหมายเบื้องต้นของ PFLAG คือเพื่อให้ความสนับสนุนแก่ครอบครัวที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนในการทำความเข้าใจความรู้สึกและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความต้องการทางเพศของบุคคลที่ตนรัก

เราหวังว่าข้อมูลที่ให้มานี้จะช่วยบิดามารดาที่มีความเข้าใจสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่ลูกชายหรือลูกสาวของตนกำลังต่อสู้เกี่ยวกับความแตกต่างด้านเพศของพวกเขา อารมณ์และความหวาดกลัวที่พวกเราในฐานะบิดามารดามักจะรู้สึกนั้นเหมือนกันทั่วโลก แต่สำหรับบิดามารดาบางคน ความรู้สึกเหล่านี้อาจจะหนักมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่

PFLAG เข้าใจว่า ทุกครอบครัวมีระบบค่านิยมศีลธรรมและความเชื่อแตกต่างกันซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละครอบครัว ข้อสรุปของเอกสารของ PFLAG Brisbane ข้อนี้ เป็นเพียงแค่เครื่องชี้นำ เพื่อให้ครอบครัวทั้งหลายมั่นใจว่า พวกเขาไม่ใช่ครอบครัวเดียวที่มีความรู้สึกและอารมณ์อย่างที่เป็น เมื่อบุคคลที่ตนรักบอกให้ครอบครัวของพวกเขาทราบถึงส่วนที่สำคัญดังกล่าวในชีวิตของพวกเขา

นี่เป็นเวลาที่ยากลำบากอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเชื่อว่าตนไม่มีใครที่จะหันหน้าไปพูดคุยได้เกี่ยวกับเรื่องแบบนี้ บิดามารดามักรู้สึกบอຍว่าตัวเองเป็นคนเดียวที่มีปัญหานี้ อย่างไรก็ตาม สถิติกล่าวว่าหนึ่งในห้าครอบครัว ไม่ว่าจะเป็ยเชื้อชาติ ศาสนาหรือวัฒนธรรมใดก็ตาม จะมีสมาชิกคนหนึ่งเ็นครอบครัวที่เป็นผู้หญิงที่รักชอบผู้หญิงด้วยกันหรือผู้ชายที่รักชอบผู้ชายกัน ไม่ว่าจะพวกเขาจะทราบหรือไม่ก็ตาม

เมื่อลูกชายและลูกสาว “แสดงออกมา” ครั้งแรกว่าตนเป็นผู้ที่รักชอบคนเพศเดียวกับตนให้ครอบครัวทราบ:

บิดามารดาจำนวนมาก เมื่อได้รับการบอกเล่าครั้งแรกว่าลูกชายหรือลูกสาวเป็นผู้ที่รักชอบเพศเดียวกับตน จะมีความรู้สึกต่างๆมากมาย รวมทั้ง :

- ความรู้สึกตกใจ – ไม่เชื่อในสิ่งที่ตนได้ยิน และหวังว่านั่นเป็นเพียงแค่ฝันร้าย นี่เป็นเวลาที่มีการร้องไห้ร้องไห้อย่างมากมาย
- ความรู้สึกผิดหวัง – ซึ่งสามารถทำให้บิดามารดาบางคนตกอยู่ในภาวะซึมเศร้าได้
- การตำหนิ – สงสัยว่าตนเองกำลังถูกลงโทษเพราะบาปในอดีตของตน
- ความโกรธ – ลูกทำกับเราอย่างนี้ได้อย่างไร เราก็เป็นพ่อแม่ที่ดีของลูกนี่นะ
- ความรังเกียจ – ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่เป็นธรรมชาติสำหรับผู้ที่รักชอบเพศใดเพศหนึ่งนั้น ไม่ใช่เรื่องปกติสำหรับคนอื่น
- ความงุนงงสงสัย – พุคสิ่งที่ไม่ดีกับลูกๆของตน ซึ่งจะทำให้ตนเองเสียใจในภายหลังเท่านั้น

- ความรู้สึกผิด - เชื่อว่าพวกคุณเป็นบิดามารดาที่เลวและควรจะได้ยุติเหตุการณ์อย่างนี้ไม่ให้เกิดขึ้น
- ความละอายและเป็นห่วง - เกี่ยวกับการที่จะบอกเพื่อนฝูงหรือสมาชิกคนอื่นในครอบครัว เพราะเขากลัวอีกนั่นแหละว่าตนเองจะถูกมองว่าเป็นบิดามารดาที่เลว
- การตำหนิ - บิดามารดาจะตำหนิกันเอง บางครั้งก็ตำหนิผู้เป็นมารดาว่าอ่อนข้อเกินไปกับลูก ไม่มีระเบียบวินัย ลูกมากพอ หรือบางทีผู้เป็นบิดาก็ถูกตำหนิว่าไม่อยู่บ้านหรือระเบียบจัดเกินไป บางทีบิดามารดาที่ตำหนิตนเองที่ไม่รู้และไม่ยับยั้งเหตุการณ์นี้ไม่ให้เกิดขึ้น

บิดามารดาส่วนมากจะมองหาเหตุผลว่าทำไมลูกของคุณจึงเป็นผู้ที่รักชอบเพศเดียวกับตัวเอง และสงสัยว่า“ทำไมจึงต้องเป็นลูกของฉัน?” แต่ความจริงก็คือ มันไม่มีอะไรเกี่ยวกับเลย ไม่ว่าเราจะเป็นบิดามารดาที่ดีที่สุดหรือเลวร้ายที่สุดเราก็ไม่สามารถจะป้องกันลูกชายและลูกสาวของเราไม่ให้เป็นผู้ชายที่รักชอบผู้ชาย หรือเป็นผู้หญิงที่รักชอบผู้หญิงด้วยกันได้ และตัวลูกเองก็ทำไม่ได้เช่นกัน เพราะนี่ไม่ใช่ทางเลือก

งานวิจัยแสดงให้เห็นว่า ไม่มีทฤษฎีที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า ทำไมเราจึงเกิดมาเป็นคนรักชอบเพศตรงข้าม และไม่มีทฤษฎีที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า ทำไมคนจึงเกิดมารักชอบคนเพศเดียวกัน ในฐานะที่เป็นบิดามารดา เราต้องมีความเข้าใจว่าลูกๆของเราไม่ได้เลือกที่จะเป็นคนรักชอบเพศเดียวกัน และสำหรับบางคนเรื่องแบบนี้เป็นชีวิตที่ลำบากสำหรับเขา นักวิทยาศาสตร์กล่าวว่า มันไม่ใช่โรครจิตอย่างที่เคยคิดกัน นอกจากนี้นักวิทยาศาสตร์ก็พูดด้วยว่ามันเป็นสิ่งที่แตกต่างทางเพศตามธรรมชาติอย่างหนึ่ง เหมือนกับการรักชอบคนต่างเพศ มันเป็นเพียงแค่การวางตัวอย่างหนึ่งที่พวกเราส่วนมากไม่เข้าใจ

ผู้หญิงและผู้ชายที่รักชอบคนเพศเดียวกันบางคนรู้ว่า เมื่อพวกเขาบอกครอบครัว พวกเขาทำให้บิดามารดาผิดหวังเป็นที่น่าเสียดายที่ว่า คนอื่น ๆ มีความกลัวว่าตนเองจะถูกเหมี่ยนตี ถูกโยนออกจากครอบครัว และบางทีก็เลวร้ายไปกว่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเชื้อชาติและศาสนาของพวกเขา ใครจะเลือกมีชีวิตอย่างนี้หรือยอมเสี่ยงอย่างนั้น? สำหรับลูกชายและลูกสาวของเราหลายคน มันเป็นเรื่องยากเกินไปที่จะเสแสร้งว่าพวกเขาเป็นอย่างที่เราอยากให้เป็น (นั่นคือ เป็นคนรักชอบคนเพศตรงข้ามกับตน) และดังนั้นลูกจึงต้องซื่อสัตย์ แม้ว่าลูกจะรู้ว่าลูกกำลังเสี่ยงอย่างมาก

สำหรับบิดามารดาหลายคน มันเป็นเรื่องยากเกินไปที่จะเข้าใจว่า กำลังเกิดอะไรขึ้นกับลูกของคุณ และต้องผ่านระยะเศร้าโศก นี่เป็นเรื่องจริงอย่างยิ่ง เพราะบิดามารดาจำนวนมากเห็นไปราวกับว่า ลูกคนที่ตนคิดว่าเคยมีนั้นได้หายไป แล้วเวลานี้พวกเขามีคนแปลกหน้ายืนอยู่ข้างหน้าพวกเขา

นอกจากนี้ บิดามารดาซึ่งโศกเศร้ากับการสูญเสียความคาดหวังที่จะให้ลูกๆของคุณแต่งงานตามประเพณีและมีลูกอย่างที่เรากระทำมา และนี่อาจเป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับทุกคน

ตามความเป็นจริงแล้ว เราต้องตระหนักว่าลูกชายหรือลูกสาวของเรานั้น ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย ลูกก็ยังเป็นคนเดิมอยู่ เพียงแค่ว่าลูกๆเขาเชื่อศรัทธาเกี่ยวกับตัวของเขาเอง ในสิ่งที่เราไม่เข้าใจ

การเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงที่รักชอบผู้ชายด้วยกันหรือต่อผู้ชายที่รักชอบผู้หญิงด้วยกันนั้น เป็นการเลือกปฏิบัติอย่างสุดท้ายของคนกลุ่มน้อยในหลายๆประเทศ และมันเป็นประสบการณ์เดียวที่บิดามารดาและลูกๆไม่มีส่วนร่วมด้วยกัน ถ้าลูกของเราถูกเลือกปฏิบัติในสังคมเพราะศาสนาหรือเชื้อชาติ เราในฐานะที่เป็นบิดามารดาจะรู้สึกเห็นใจลูก เพราะเราเองก็ประสบการณ์เลือกปฏิบัติอย่างเดียวกัน เพราะเรากับลูกเหมือนกัน แต่การเลือกปฏิบัติทางเพศ เมื่อลูกตัวคนเดียวและมักจะถูกเลือกปฏิบัติไม่เพียงแคในสังคมเท่านั้น แต่บางทีก็ถูกรอบคร้วเลือกปฏิบัติด้วยเช่นกัน ซึ่งอาจนำมาซึ่งผลที่น่าเศร้าสลดแก่ลูกชายและลูกสาวของเราได้

ลูกๆของเราต้องการเราให้สนับสนุนพวกเขา ความรักของบิดามารดาไม่ควรเป็นความรักที่มีเงื่อนไข

เราต้องเข้าใจว่า ลูกชายและลูกสาวของเราไม่ได้ต้องการจะเป็นคนที่รักชอบคนเพศเดียวกัน พวกเขาทำอย่างนั้นโดยนัยก็ทำให้บิดามารดาผิดหวัง และที่เลวร้ายที่สุดคืออาจถูกบิดามารดาปฏิเสธ โดยทั่วไปแล้ว คนหนุ่มสาวจะต่อสู้กับการแบ่งแยกให้เห็นความแตกต่างทางเพศมาเป็นเวลานานกว่าที่จะบอกกับครอบครัว

สำหรับคนหนุ่มสาวจำนวนมาก ทราบว่ามีความเสี่ยงด้านวัฒนธรรมและเกียรติของครอบครัว บางทีจึงต้องอาศัยความเข้มแข็งที่จะป้องกันลูกชายหรือลูกสาวของท่านให้ผ่านระยะ “การเปิดเผยออกมา” ครั้งแรกนี้และทำให้ลูกปลอดภัย

คนหนุ่มสาวจำนวนมากต้องประสบกับภาวะซึมเศร้าและคิดฆ่าตัวตาย เพราะความยากลำบากในการเก็บการแสดงออกทางเพศของตนไว้เป็นความลับ หรือบางทีพวกเขากลัวผลที่จะตามมาเมื่อพวกเขาบอกให้ครอบครัวรู้ สำหรับคนอื่นๆ เป็นเพราะพวกเขาถูกรับรู้ปฏิเสธหรือเพราะด้วยความเกลียดตัวเองที่เป็นบุคคลรักร่วมเพศ

ในฐานะบิดามารดา พวกเราอาจไม่ต้องการให้ลูกชายหรือลูกสาวของเราเป็นคนที่รักชอบคนเพศเดียวกัน และเราต้องเข้าใจว่า ลูกๆก็ไม่ได้ต้องการเป็นคนที่รักชอบคนเพศเดียวกันเช่นกัน เมื่อลูกๆของเรา “เปิดเผยออกมา” พวกเขาไม่ได้เสียศีลธรรม พวกเขาไม่ได้กลายเป็นผู้ที่มีความแตกต่างจากมาตรฐานสังคม และไม่ได้สูญเสียค่านิยมของครอบครัว พวกเขาไม่ใช่บุคคลที่ใครๆจะต้องกลัวหรือรังเกียจ และไม่ควรถูกทำให้มีค่าต่ำลงหรือถูกหัวเราะเยาะ

บิดามารดาบางคนปรารถนาจะให้ลูกของตนเก็บกอดการแสดงออกความต้องการเลือกเพศของลูก มักจะเป็นเพื่อบิดามารดาจะได้สามารถรักษาน้ำของตากับญาติพี่น้องและเพื่อนบ้าน หรือเพื่อการถูกตัดสินทางด้านศาสนาของตน แต่ในยุคิธรรมหรือ? บิดามารดาควรพยายามเอาใจตัวเองไปใส่ใจลูก และคิดว่าตนเองจะสามารถเก็บกอดความรู้สึกทางเพศที่เป็นธรรมชาติของตนไม่ให้แสดงออกมาและใช้ชีวิตแบบคนรักร่วมเพศได้หรือไม่ ฉันคิดว่าไม่ได้แน่ๆ เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่ เป็นธรรมชาติ และจะดูน่ารังเกียจ

การรักชอบเพศตรงข้ามไม่ใช่สิ่งที่เป็นธรรมชาติสำหรับคนทุกคน และการเก็บกตัญญูชาติตามธรรมชาตินั้นพูดได้ง่ายกว่าทำมากนัก และสามารถเป็นอันตรายอย่างยิ่งในระยะยาว

คนหลายคนเชื่อว่า ทุกวันนี้มีคนทีรักชอบคนเพศเดียวกันมากขึ้นกว่าที่เป็นเมื่อ 50 ปีก่อน นี่ไม่ใช่เรื่องจริง การรักชอบคนเพศเดียวกันนั้นมีมานานแล้วตั้งแต่เริ่มมีเวลา และเวลานี้ เมื่อมีการศึกษาและมนุษย์มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองมากขึ้น คนก็เลยแสดงออกให้คนอื่น ๆ ทราบว่า ตนเองเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายที่รักชอบคนเพศเดียวกัน

เรื่องราวที่เหมือนกันอย่างยิ่งสำหรับคนหลายคนในสังคมคือ พวกเขาจะมีความคิดเกิดขึ้นล่วงหน้าเกี่ยวกับผู้หญิงหรือผู้ชายที่รักชอบคนเพศเดียวกัน และเมื่อคนที่พวกเขารักเปิดเผยว่าตนก็เป็นอย่างนั้น จึงเป็นสิ่งที่ทำทายนิยมและความเชื่อที่ล้าสมัยของพวกเขาอย่างยิ่ง และสำหรับคนจำนวนมาก นี่เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความลำบากอย่างยิ่ง ครอบครัวหลายครอบครัวอาจต้องใช้เวลานานกว่าที่จะยอมรับได้ว่าคนที่ตนรักนั้นเป็นบุคคลรักร่วมเพศ

บิดาทั้งหลายจะอย่างไรกับการที่มีลูกเป็นคนที่รักชอบคนเพศเดียวกัน

ไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆทั้งสิ้น บิดาทุกคนมีปฏิกิริยาต่างกัน บางคนก็ให้การสนับสนุนลูก ในขณะที่บางคนก็ร้องไห้ รู้สึกว่าผิดหวังอย่างใหญ่หลวงหรือ ไม่ก็อาจพูดหรือทำอะไรในทางไม่ดีหรือรุนแรงก็ได้ ในขณะที่คนอื่นๆอาจจะสร้างทำว่าไม่มีการรักร่วมเพศเกิดขึ้นในครอบครัว บิดาและมารดามักจะมีปัญหาต่างกัน

บางคนรู้สึก :

- ว่าความภูมิใจในตัวเองถูกทำให้ชอกช้ำ
- ว่ามีความเป็นพ่อขาลดน้อยลงเพราะเป็นพ่อของลูกที่รักชอบคนเพศเดียวกัน
- ต้องตำหนิคนอื่น
- คนอื่นจะมาตัดสินตนเองเป็นการส่วนตัว
- ละอายใจ
- ตนเองล้มเหลวในฐานะเป็นแบบอย่างที่ดีของลูกของตน

เราทุกคนต้องการการยอมรับ :

ลูกสาวที่รักชอบผู้หญิงด้วยกันและลูกชายที่รักชอบผู้ชายด้วยกันต้องการการยอมรับ เช่นเดียวกับลูกๆของเราที่เป็นคนรักร่วมเพศตรงข้าม และบิดามารดาต้องตระหนักว่า ถ้าเราต้องการเก็บความรักและความนับถือของลูกที่มีต่อเราเอาไว้ เราก็ต้องให้ความนับถือลูกอย่างสมบูรณ์เช่นกัน

ในฐานะบิดามารดา เราควรจะมีหวังที่จะได้รับข้อมูลให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อช่วยให้เรามีความเข้าใจในเรื่องต่างๆที่ลูกซึ่งเป็นคนรักชอบคนเพศเดียวกันกำลังประสบ มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เมื่อเราได้รับการบอกเล่าว่า ลูกของเราเป็นคนที่รักชอบคนเพศเดียวกัน และในฐานะบิดามารดา เรากำลังต่อสู้กับข้อมูลนี้ ลูกๆของเราต้องการทราบว่าเรายังคงรักและสนใจพวกเขาอยู่และเมื่อเราจะประสบความสำเร็จเมื่อเราร่วมมือกัน

เพื่อให้เกิดความเข้าใจ เราจำเป็นต้องคุยกับลูกของเรา และถามคำถามซึ่งจะช่วยให้เรามีความเข้าใจ ในฐานะที่เป็นบิดามารดา และสนับสนุนให้บิดามารดาที่มีความซื่อสัตย์ของลูกชายลูกสาวของเรา:

คำถามบางข้อที่มีประโยชน์ :

- ลูกรู้มานานเท่าไรแล้ว?
- ลูกบอกเพื่อนๆหรือยัง?
- ตั้งแต่ลูก “เปิดเผยออกมา” มีใครรังเกียจลูกบ้างไหม ?
- ลูกมีแฟนไหม? ถ้ามี มีมานานเท่าไรแล้ว?
- เมื่อไรพ่อแม่จะได้พบเขาล่ะ ?
- ลูกกลัวอะไรมากที่สุดที่มาบอกพ่อแม่?
- การ “เปิดเผยออกมา” นี้มันยากเท่าที่ลูกคาดคิดไว้ไหม ?
- ลูกอยากจะทำให้พ่อแม่รู้อะไรเกี่ยวกับการเลือกแสดงออกทางเพศของลูก ?
- พ่อแม่จะให้ความสนับสนุนที่ดีที่สุดแก่ลูกได้อย่างไร ?
- พ่อแม่จะบอกให้ครอบครัวและเพื่อนฝูงรู้ได้ไหม ?
- ลูกอยากช่วยบอกครอบครัวและเพื่อนฝูงไหม ?
- ลูกรู้สึกมีความสุขขึ้นไหมที่ซื่อสัตย์และบอกพ่อแม่อย่างนี้ ?
- ลูกเห็นว่าชีวิตในอนาคตของตัวเองในฐานะที่เป็นคนรักเพศเดียวกันนี้เป็นอย่างไร ?
- ลูกเห็นว่ามียะไรเป็นปัญหาบ้าง ถ้ามี ?
- ลูกมีความหวาดกลัวและกังวลเรื่องอะไร ?
- ชีวิตของลูกมีความสุขดีไหม ?

เมื่อคุยกับลูก บิดามารดาต้องมีความอดทนและใช้เวลาลูกตอบคำถามแต่ละข้อให้จบ

อย่าคาดหวังว่าลูกจะตอบทุกคำถามเมื่อสนทนากับลูกครั้งแรก

จงเข้าใจว่าอาจมีความละอายใจเกิดขึ้นได้กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจงพยายามเป็นคนที่มีความรู้สึกละเอียดอ่อน

จงอธิบายให้ลูกของท่านฟังว่า ท่านไม่เข้าใจแต่ท่านต้องการจะเข้าใจ

อย่าออกความเห็นเชิงลบ จงฟังในสิ่งที่ลูกจะพูดให้ฟัง ในฐานะที่เป็นบิดามารดา ท่านอาจมีความรู้สึกไม่ดีหรือวิตกกังวลกับลูก แต่ไม่ควรจะให้ลูกรู้ ถ้าเป็นไปได้ มันไม่ได้ช่วยอะไร และอาจทำให้ลูกชายลูกสาวลี้เล็ดที่จะพูดกับท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก

ต้องตระหนักว่า คนหนุ่มสาวนั้นในตอนแรกมีความรู้สึกอ่อนไหวง่ายมากต่อการถูกพิพากษาและการปฏิเสธ และดังนั้นพวกเขาจึงอาจมีความรู้สึกอ่อนไหวอย่างยิ่ง

ท้ายที่สุด การโอบกอดและการบอกให้ลูกของท่านรู้ว่าความรักของท่านที่มีต่อเขานั้นเป็นความรักที่ไม่มีเงื่อนไข จะทำให้เป็นข้อผูกมัดที่แข็งแกร่งระหว่างลูกกับท่านและทำให้ครอบครัวคงอยู่ร่วมกัน

หมายเหตุส่วนตัว:

ในฐานะที่เป็นมารดาของผู้ชายคนหนึ่งที่มีความรักในเพศเดียวกัน ดิฉันเข้าใจว่า มันอาจต้องใช้เวลานานกว่าที่จะยอมรับและเข้าใจอย่างแท้จริง แต่ความรักที่เรามีให้ลูกๆของเรานั้นไม่ควรเป็นความรักที่มีเงื่อนไข ดิฉันพบว่า การยอมรับลูกชายที่รักเพศเดียวกันของเรา ทำให้ลูกซื่อสัตย์กับเราและมีความซาบซึ้งในตัวเราที่เป็นบิดามารดาของเขา มากกว่าพวกพี่น้องผู้ชายที่เป็นคนรักเพศตรงข้าม ซึ่งเชื่อโดยชอบธรรมว่าอย่างไรเราก็ต้องรักและให้ความสนับสนุนเขาในชีวิตของเขาอยู่แล้ว

เชลลีย์ อาร์เจนท์ โอเอเอ็ม

Shelley Argent OAM